

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 11. Peccator non est Dei. Ex Veteri, & Novo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

Conversus Iesus ad mulierem. Luc. 7. 44. conversam ad eum. Néque quidem convertitur ad aversos, qui ab eo faciem avertunt; de quibus per prophetam dicitur: *verterunt ad me tergum, & non faciem.* Ad hos non convertitur Dominus, sed avertitur. Sim, Cassian. t. 9. c. 29.

Sint lumbi vestri praecincti. Luc. 12. 35. Dion. Cardus. hic estote parati ad exequendum opera Dei, & ad ambulandum in via Domini: Christus etiam *præcinget se*; id est, disponet ad dignam felicitatis æternæ dandam mercedem.

Faciet illos discumbere &c. Luc. 12. 37. Quia parumper servus addit in Domini sui expectatione succinctus, & sustinendi fidem brevi fagitatione portavit: cui talionem ut redderet, distimulat se in ipsa Divinitate Divinitas. Sancti Chrysostomi. l. 24.

Vidit illum. Luc. 19. 5. videntem se, quia elegit eligentem se, & amavit amantem. V. Beda. hic.

Ece dimidium bonorum meorum do. ib. Non dicit dabo dimidium, & reddam quadruplum; sed *ece do, & reddo*: Christus evangelizat ei salutem. Hodie das, hodie tibi & salus. Theophylactus hic.

Zachææ festinans descendere. ib. Alludere videtur Christus ad festinationem, quâ Zachæus *præcurrens ascendit in arborem*. q. d. sicut festinasti, ut ascenderes ex curiositate, festina descendere, ut ex charitate me recipias. Sylveira hic.

Hodie mecum eris in paradiso. Luc. 23. 43. Promptus erat latro ad poenitentiam, & Christus promptus ad præmium. Paoletti D. Quinq.

Tu solus peregrinus. Luc. 24. 18. Merito reprehendendus peregrinus tantorum mysteriorum ignarus; sed Discipuli erant illi peregrini. Dominus in eam se ponebat formam, quâ illi in credulitate sua habebant. S. Greg. hom. 23. in Evang. hoc egit Dominus in oculis corporis, quod apud ipsos intus erat in oculis cordis: quod ipsis in animo suo erat, hoc illis videndum in se Dominus, extrinsecus, & manifeste, exhibebat. Bæza l. 5. c. 3. §. 4.

Erat quidam Regulus. Jo. 4. 46. Talis est erga homines Deus, quales erga Deum homines. Erat quidam regulus, propter paucitatem fidei, ait Glossa, & V. Beda. Parcus in fide erga Deum, parcum habet in titulis. Did. Niss. D. 10. Pent. §. 2.

Manete in me, & ego in vobis. Jo. 15. 4. Si enim nos prius manemus in Christo per fidem, & charitatem; etiam absque dubio ille in nobis manet per suam gratiam. Talem se nobis Deus præbet, quales nos erga eum exhibemus. Sylveira in Jo. 15. q. 7.

Non sciebat, quia IESUS est. Joan. 20. 15. existimans, quia hortulanus esset. Ait ille: *mulier, quid ploras?* cur non dicit Magdalena? quasi de incognita dicit *mulier*. S. Ambr. quando non credidit, mulier est;

quando converti incipit, Maria vocatur. Paoletti D. Quinq.

Vidit Iesum stantem. Act. 7. 55. S. Ambr. in Ps. 71. immobilis fide Stephanus immobilem Christum videbat: non se movit Stephanus, non movit se Christus.

Mulier amicta sole. Apoc. 12. 1. Quorsum in matrem tam sumptuosus apparatus: ut etiam in sole, luna, & stellis, decor requiratur? Nil mirandum, ait S. Bern. hom. sup. Miss. qualis erga Filium mater, talis erga Matrem Filius. Vestis eum, & vestiris ab eo, ait, vestis eum de substantia carnis tuæ, vestit ille te gloriâ maiestatis suæ; vestis solem nube, & sole ipso vestiris. Paoletti D. Quinq.

Ex Patribus.

Sicut speculum ad usum aptè comparatum purâ in superficie aspicientis faciei accuratè reddit charactèrem. Sic posteaquam anima seipsam rectè comparavit, omnemque ejus vitæ labem abiecit, puram incorruptæ pulchritudinis sibi imitipsum imprimens speciem dicit: meus est cognatus, & ego ipsius sum. S. Greg. Naz. hom. ult. in Cant.

Dico Domino meo: Deus meus es tu; & dicit mihi Dominus meus: ego Dominus Deus tuus. Homo, cujus Deus, quid amplius querit? si sufficit tu Deo; sufficiat tibi Deus: esto tu Dei; & erit tum DEUS tuus. Sancti. Cypranus de Ascens. Chr.

Qualis te paraveris Deo, talis apparet Deus. Cum amante est amans, cum vacante vacans, sollicitus cum sollicito. S. Bern. l. 70. in Cant. apud Paoletti Dom. Quinq.

Quando uti homines morimur, humanis peccatis obnoxij; ut homo nobis apparet Deus. Quando autem ut dii ambulamur, tunc stat *Deus in synagoga deorum.* Ps. 81. 1. Sicut & quando ferarum naturam assumimus, fit & ille nobis panthera, & ursus, & leo. Theophylactus in c. 21. Matth.

§. XI.

Peccator non est Dei.

Ex Veteri, & Novo.

Descende, peccavit populus tuus. Ex. 32. 7. Acti ei divina vox diceret: qui in tali peccato lapsus est, jam meus non est. S. Rupert. hic c. 27.

Pepercit populus melioribus ovibus, & armentis, ut immolarentur Domino Deo tuo. 1. Reg. 15. 15. Dixit Saul ad Samuelem. Non dixit Domino Deo meo: quia Deum à se, propter inobedientiam, alienum esse suspicabatur. Mendoza in 1. Reg. 1.

Deus meus. Ps. 3. Ille verè ausus est dicere, *Rex meus, & Deus meus*: cui non regnat peccatum in mortali corpore. *Rex meus, & DEUS meus*: quia regnas in me, & non regnat peccatum: propterea Deus meus es. Tu es Deus meus: quia non est venter Deus meus: quia non est aurum Deus meus: quia non est libido Deus meus. Quoniam tu virtus es, & ego cupio habere virtutes;

Kkk 2 pro-

propterea tu es Deus meus; hoc est, virtus mea. S. Hieron. hic.

Miserere mei Deus. Ps. 50. 1. Non audeo dicere meus. Solummodo te Deum agnosco; sed meum dicere non presumo. Ego infelix propter peccata mea te perdidit. Urbanus IV. Pontif. hic.

Tuus sum, salva me Domine. Psalm. 118. 94. Facilis vox, & communis videtur; sed paucorum est. Satis rarus est enim, qui potest dicere Deo, *tuus sum*. Ille enim dicit, qui adhæret Deo totis sensibus; qui aliud cogitare non novit. Non potest dicere Sæcularis, *tuus sum*: plures enim dominos habet. Venit libido, & dicit, meus es; quia ea, quæ sunt corporis, concupiscis -- Venit avaritia, & dicit: argentum, & aurum, quod habes, servitutis tuæ pretium est. -- Venit luxuria, & dicit: meus es. Unius diei Convivium pretium tuæ vitæ est. Et, quod peius est, pretiosior est unius diei mensa tua, quam totius temporis vita. S. Ambr. in Ps. 118. Oclon. 12. hic.

Puer meus jacet. Matth. 8. 6. Quomodo hic Centurio, qui sic agnoscit Dominum, puerum suum ausus est profiteri? *puer meus*. Meum dico, quia jacet: si tuus esset Domine, non jaceret. Probat hoc propheta, cum dicit: *ecce nunc benedicite Dominum omnes servi Domini, qui státis in domo Domini*. Puer meus, qui jacet; ut tuus sit, surgat: meus, quia paralyticus; ut tuus sit, jam sanetur. S. Chrysost. l. 15. de Centur.

Er ira populo huic. Luc. 21. 33. Non ait, populo meo: quia jam reprobatus Israel. Olival. 13. Strom.

Gratias ago Deo meo. Rom. 1. 8. Non est otiose accipiendum: non enim vox ista potest esse, nisi sanctorum, quorum Deus dicitur: sicut Deus Abraham, vel Isaac, vel Jacob. Non potest Dominum Deum suum dicere, cui Deus venter est; aut cui avaritia Deus est; aut cui gloria Sæculi, aut pompa Mundi, aut potentia rerum caducarum, Deus est. Quidquid enim unusquisque super cetera diligit, hoc illi Deus est. Orig. hic.

Proprie eorum est Deus, qui eò fruuntur; qui serviunt, qui libenter sub ipso sunt: nam & mali, quamvis inviti, sub illo sunt. S. Aug. in Psal. 139. 7.

§. XII.

Deus solus satiare potest animam.

Ex Veteri.

Dominus pars hereditatis mee. Ps. 15. 5. Eligant sibi alij partes, quibus fruuntur, terrenas, & temporales; portio Sanctorum Deus æternus est. Bibant alij mortíferas voluptates; portio calicis mei Dominus est. Sanct. Aug. hic.

Super aquam refectiōis educavit me. Ps. 22. 2. Estne aqua, quæ non reficit? ita plane: nec enim aquæ maris potabiles. Gilbert. l. 4. in Cant. solus ille animæ refectio est, qui finis est omnium. Elcobar t. 1. in Matth. 8. Obf. 3.

Deus, Deus tuus ego sum. Ps. 49. 7. Bo-

ni sunt in Deo, quasi in centro; ipse enim est centrum omnium: mali verò sunt in circuitu ejus, non accedentes ad eum per recta opera. Hugo Card. hic.

Quid mihi est in celo? Ps. 72. 25. quid pulchri? quid pretiosi est, quod appetam in celo? & a te quid volui super terram? q. d. nihil creatum invenio, quod mihi satisficiat; nihil, in quo cor meum penitus acquiescat. Bellarmin hic.

Dilata os tuum &c. Ps. 80. 11. Quid est os interioris hominis, nisi desiderium cordis? Sed hoc os omnes Ægypti delicie implere non possunt: quia omnes divitiæ, Mundi carnali desiderio satisfacere nequeunt. Vide, quam parva portio humani corporis; & quam angustum foramen sit os carnis. Quis non videat, quam parvum est, quod unâ panis buccellâ impleri potest. Quod est igitur una buccella ad os carnis; hoc est totus Mundus, imò multo minus, ad os cordis. Rich à S. Viêt hic. Si orbis terrarum latitudini cordis unius comparatur; quid aliud capacitatis, vel aviditatis, illius comparatione, quam parva quædam buccella esse videtur. Id. de Miss. S. Spir.

Mundum tradidit disputationi eorum. Ecclæ. 3. 11. Hebr. *tradidit in corde eorum*: ut homo secum disputans, & ratiocinans, de vanitate Mundi; deque temporum, rerumque omnium temporalium successione, rotatione, & transitu: & ex alia parte de Dei veritate, constantia, æternitate, & omnimodâ perfectione; inde concluderet, sibi que diceret: ergo cor tuum, & amorem tuum avoca à Mundo, & transfer, ac defige, in Deum: ille enim solus immensum tuum sciendi, & amandi, desiderium, satiare, & beatè, potest. Cornelius hic.

Transierunt omnia illa tanquam umbra. Sap. 5. 9. Cum sol ad occidentem pergit, quò magis occidit, eò magis umbræ accrescunt. Quæcunque res corporeæ, etiam exigua, umbram magnam efficit. Cum verò sol in meridie est, omnes umbræ sunt minimæ. Sic contingit nobis: quò magis Deus à nobis recedit, eò majores nobis apparent res, & honores, Mundi. Quando verò Deus in medio hemisphærij, id est, cordis nostri, commoratur; tunc omnes umbræ sunt minimæ. Cum enim sic possideatur, illuminatur, & à Deo inflammatur; omnia minima & quasi nihil, esse ducit. Et hoc est, quod sponsa significat Cant. 2. 3. *Sicut malus inter ligna sylvæ, sic dilectus meus inter filios*. Arbores sylvæ sunt, robora, rubus, ilices, & quereus; quæ suavem fructum non proferunt. Vult igitur dicere: quidquid est in Mundo, præter DEUM, animæ est fructus sylvæ, glandes duræ, & amaræ. Dier D. Palmar.

Ego flos campi. Cant. 2. 1. Tigurina: *ego sum rosa Saron, & lilium gaudens vallibus*. Saron interpretatur *saturis arvis*, vel *abundantia*. Cornelius hic. Vatablus addit: Solus JESU S rosa est Saron, id est, saturitatis: quemadmodum Deus dicitur Sadai, copia omnium bonorum.

En